

Banner Wars



Don't even

the banner-war

its context,

an introduction.

This extra inlay tells the story of the inhabitants of several squats in Amsterdam attacked during the so-called 'banner-war'; it was a very obvious example of state-repression and censorship of those who speak out against state-policy – in this case, the immigration policy. As in many other countries, the policy in Nederland concerning refugees and immigrants has gotten harsher over the last few years. Even though the attitude towards immigrants has never been positive and policy towards this group has always been horrible and inhuman, no minister has been so fierce, cold, blunt and brutal as our current minister of integration and immigration; Rita Verdonk. She seems to take an indecent kind of pleasure from executing inhuman policy as strictly as possible - policy which, incidentally, was mostly designed by her predecessors. Verdonk shows no mercy; 'to act firm' is her motto. Her attitude, and her harsh policy, has evoked many reactions, positive as well as negative. For many activists, she is the face of the growing xenophobia and racism in Dutch society and the dehumanisation of immigrants.

In September there was a fire in one of the deportation centres of the Netherlands at Schiphol Airport. In these prisons with a very 'sober' regime, 'illegalised' people, (or those who are suspected of being illegal), are locked up; most of them are there to await deportation. Because immigration policy has gotten so much stricter, so quickly, many of these deportation centres were/are built in a great hurry; (slap-dash human pens, hurriedly put together to accommodate the growing casualties of Verdonk's immigration Policy). During this idiotically fast, en masse construction of prisons, many safety conditions were and are being neglected. In September 2005, one could see the horrible consequence of this when 11 imprisoned people were killed in the fire at the deportation centre Schiphol. Many disgusting details found their way to the outside world; about the fire, the role of the guards, the 'safety' of the complexes, (or lack of it!), and the personal stories of those who died. The fire became a scandal. Here, what was especially shocking, were the stories of guards who held people at gun point when they tried to help others or escape the fire. Verdonk's first reaction, as minister responsible for the imprisonment and deportation of these people, evoked more indignation. All she commented

was that the guards had 'adequately' taken care of the situation, (as cold as if she arranged for it herself).

In response to this disgraceful event, several squats in Amsterdam hung banners out to show their anger and repulsion at what happened. Many of them referred to Rita Verdonk because she is responsible for the deportation prisons (together with the Minister of (in)Justice Donner). This critique in the form of banners was not tolerated by the mayor of the city, Job Cohen. The banners were removed with a ridiculous amount of police force; a spectacular Theatre of Repression. Apparently, critique on immigration policy is something those in power would rather not have publicly displayed. The article below is a detailed report of these events.

However, last but not least, I'd like to say something about what happened after the 'Banner War' in Amsterdam. Basically, the actions of Cohen and his armed forces boomeranged. Everywhere throughout the country, people started to hang out banners, squatters as well as non-squatters. In many cities these banners were removed as well. But for every banner that was removed, more banners appeared. There were posters made, stencils spray-painted on walls, stickers, postcards... The issue appeared everywhere... People, who usually wouldn't show their opinion through a banner or another public display, felt a need to speak out as well, by hanging a banner on their house or a poster in their window.

We found this story important to publish because it shows the ever-growing state repression against activists, squatters and others who don't agree with its policy. And very importantly to expose the policy of illegalisation of immigrants and the way the 'illegalised' are treated. Which I would say is one of the most disgraceful practises in Dutch society today. This is something we won't let go of. We will continue to fight and resist this policy wherever we can. We won't stop, and we won't be silenced!

part I
Bilderdijkstraat 82
(Friday evening &
Saturday afternoon)

report by Jop van Galen:

I am a volunteer at the political info center the 'Wilde Westen', which is established in a boarded up, squatted coffee shop on the Bilderdijkstraat. On the ground floor we have a meeting place for local residents and activists with, amongst other things, a soup kitchen. Political meetings about different social topics are regularly being organized there and the first floor is living space for several people. On Friday evening I was visiting a friend, when, around eight, my colleagues called me. They told me the police were standing in front of the door and they wanted to kick the door in because there was a banner on the outside wall:

Verdonk, still no blood on your hands

The message was 'possibly' insulting. However, we didn't think this was reason to remove the banner; after all, the message was a direct reference to a speech minister Verdonk held for the Dutch parliament as a result of the so-called Congo debate. In our opinion, and our lawyer's, this was by no means punishable.

We were incredibly angry about the leaking of confidential asylum information to torturing, raping and murdering secret services, and about the horrible Schiphol fire. When we heard the minister's reaction to the fire and the reproaches about this leaking of information to secret services, we thought it was necessary to express our anger. We thought hanging a banner on the outside wall was the proper way to do this.

People in the 'Wilde Westen' decided not to open the door to the police. People asked me to come by to negotiate with the officers, because this is easier on the street than through a closed door.

When I arrived at the building the officers (as far as I can remember they were high ranked) were just leaving. I stepped towards them and introduced myself as representative of the 'Wilde Westen'. I asked them what the problem was with the banner. They couldn't give me a satisfactory answer, so I told them the banner was staying. I assumed responsibility for the banner and the message that was on it. I even went as far as offering myself for arrest, if prosecution was legally demanded. The police then refused to react to that. Then I offered to give them my identity, to make prosecution, if necessary, possible. I had to insist strongly, then they noted down the information. They told me they were going to present this to the Public Prosecutor. Then, threatening to come back during the night, they left.

The next morning, at half past five, the place was violently raided and the banner was seized. I wasn't there during the raid and I only have the details second hand, so I won't say more about that. Later that Saturday, in the afternoon we were cleaning up the damage the raid had caused that morning. Our soup kitchen was reduced to ruins, pieces of glass from the windows were everywhere and we had to ventilate because of the huge amounts of pepper spray they'd sprayed in.



We put up a new banner that said;

Burned alive, thanks to Rita!!!

because we thought the removal of the first one was a brutal violation of our freedom of speech. Also, at that moment, we still expected the order to remove the banners to come from the local police. After all, the Kinkerbuurt police have a history of raiding to restrict the freedom of speech. For instance, there was once a decision of the court, which was crushing to the police, regarding their confiscation of posters from the 'Autonoom Centrum', which is nearby.

Saturday afternoon, around half past four, a neighbor came to tell us that the riot police had just removed a banner from a building further down). Several minutes later a column of riot police vehicles stopped in front of our door. A group of group of police stepped out and started to cut at the banner with a sort of knife attached to a stick, without any warning or formal demand. While we were trying to pull the banner inside, the police went on slashing away at the banner. Luckily nobody was seriously wounded during these audacious actions. We succeeded in pulling the banner inside and thus saved it.

We hung out the banner again, after a part of the riot police drove off. A group of plain-clothes policemen directly came to, obviously, observe the building, and they told us the riot police would be back soon, to smash the door in, and then they would personally give us a beating. They said this while ostentatiously cracking their fingers, showing their weapons, and making cutting movements past their throats. Not the kind of behaviour you may expect from a civil servant, but we were not intimidated by this. We don't allow our right to

freedom of speech to be restricted through intimidation and violence. That's why we decided to barricade the front door with a sturdy beam, and to wait for the riot police to come back.

A little while later (about half past five) the riot police, indeed, came back. They brought the tram and all traffic to a standstill and beat neighbors and curious people out of the street with their batons. Meanwhile, the plain-clothes policemen were still offering threats like: "you will go out on a stretcher", and "we're going to kick the shit out of you." After the riot police were destroying our door for at least ten minutes, one of the officers gave a colleague a leg up, and the banner was ripped off the wall. Triumphantly they held it up, then the whole circus got into their vehicles and left, leaving us again with a wrecked door and an empty space on the wall. Again they didn't give us any official document or anything.

I would like to emphasize the fact that I repeatedly assumed responsibility for the banner and opened myself to prosecution. We would like to know why the police were so intent on just confiscating the banner and didn't want to prosecute. According to us there were no legal grounds for this action. Further we would like to know if it was necessary to completely destroy our doors twice, and to threaten us with grievous bodily harm. Our domestic peace was violated, and physical violence was used against visitors of our building, while the banners could also have been removed with a stepladder.

In spite of promises made by the mayor and the Public Prosecutor, and the fact that the minister wants to prosecute, I still haven't received a writ of summons. That's why I would like to send my personal details again to the 'driehoek' (triangle of legal power), and I want to insist on prosecution, so the proper court procedure can have its course.

part 2
Prins Hendrikkade 106

report from an occupant:

October 27th 2005

I was bewildered when, on Thursday October 27th, 2005, I heard the news of the previous night. In the deportation center at Schiphol eleven people died in a fire. The policy of locking up illegalized people and the remarks of the minister concerned, who said the actions that were taken during the fire in the center were “very adequate” still fill me with shame.

In a broadcast by Netwerk on March 26th, 2004 it already came to the fore that in a comparable center in Zestien hoven, people were not taken care of in a safe enough way. “Emergency situations produce problems, especially in the evenings and at night.” Further more it turns out that, “Acute psychiatric care is not regulated”. The deportation center at Schiphol came to the attention of national and regional media as well, when on March 28th, 2004, activists occupied it, two weeks before its opening.

In this light you would expect the safety of the controversial deportation centers to be a subject of debate for the government. You would expect increased care; however, during the fire eleven people died in their cells. This happened even though it already turned out a long time ago that there were serious complaints about the safety. So with her statements, Rita Verdonk brought about a feeling of disgust for many people.

October 31st 2005

In reaction to the recent statements of Minister Verdonk, and out of solidarity with the eleven deceased, their families and the survivors (who have either been deported or continue to be detained awaiting deportation) the members of my house decided to take a stand against the minister. On Monday, October 31st, 2005 we had hung a banner on the outside wall of our house, Prins Hendrikkade 106, which stated:

Burned Alive, Thank You Rita!

We chose this message because it's a direct reference to the statement in the media, in which Minister Verdonk described the actions during the fire as “Very adequate”, although she

November 5th 2005

On November 5th, about a quarter to 2:00, the police rang the doorbell of our house. Several hours before that my housemates and I had had a discussion. The unconfirmed message had reached us that on the previous night the police had taken away a similar banner from a house on the Bilderdijkstraat. (Later it turned out the message on this banner read “Verdonk, Still No Blood on Your Hands?”) Besides we had seen a big, expensive passenger car parked across from our house in the morning. In the car was a man with a big camera, who was taking pictures of our house, and probably of the banner hanging on the wall. When we took notice of the man, and pointed in his direction, he dropped his camera and hastily took to his heels.

After the police rang the bell, I stepped outside the house to talk to them; I have been a police spokesperson before and so am practised in turning a tense situation into a meaningful discussion. Because of the previous meeting with my housemates, I was well prepared to speak to the police about the banner. However the officer seemed to be in a hurry, the motor of his car was still running. The officer asked me to take away the banner. After I told him I was fellow owner of the banner, I said I didn't understand why the banner had to be taken away, and that I alone could not make the decision to take down the banner. The officer stated that the banner was “politically insensitive” and if we didn't take it down “The riot police would come by”. I asked the officer if he could ask the person who requested that the banner be taken away for a concrete reason for this request. I told the officer I was not looking for a confrontation and if there were to be one I would hand over the banner and let a Judge decide on who's side the law was on. The officer then told me that he “did not have time for that.” I then witnessed the officer calling someone and telling them we would not remove the banner. The police then immediately left. My requests for more clarity were brushed aside.

In consultation with my housemates, we decided this treatment was indecent and we were going to stick to our guns. We decided again that if the police would actually come back, we would hand over the banner under verbal protest if they would give us the reason for the removal order. We would then wait for the court case.

After sunset, around six, several police cars suddenly appeared in front of our door. I stepped outside and tried to get in to contact with the police. However, a group of police in plain clothes quickly assumed a threatening stance. One even threw an empty can to a photographer whom I met in front of my door. At this moment a group of riot police stormed around the corner and on to our street. They did this without any warning or communication towards me. The riot police pushed me and some other people away from my door, beating us with their batons.

As soon as the people upstairs in the house noticed this police force go about, they immediately started to remove the banner, after which they threw it down to the street, where a riot cop picked it up and took it away with him. There was a four-year-old child in the house and we didn't want to expose him to the still unknown actions of the police. Practically at once the police left again, in the same hurry I noticed earlier that day.

Once again the police did not explain their actions and we had to learn from the news what this was really all about. Until then we hadn't been given any clarity about the police actions; not a single authority approached us.

November 8th 2005

Because we felt violated in our freedom of speech, my housemates and I decide to hang up a new banner. In the meantime people throughout the country decided to hang up banners as well. Banners and freedom of speech were national topics and were given attention from every kind of media. The messages on our new banners were:

Verdonk, Still no blood on your hands

4 Banners more important than 11 human lives? We demand Justice!

I want my banner back!

When we were busy hanging up these banners on Tuesday, November 8th, 2005 we noticed at about half-past two our that street was being closed off. After deliberating with my housemates, we decided again to wait until the police got in contact with us. At that moment a housemate came home. We told her when she was standing in front of the door that it would be better if she left. She did and was arrested. A phone call from a journalist at a quarter to three made us suspect even worse. The journalist told us there was word that shots have been fired from the building and the police were looking for a black gun. (Later it turned out this controversial observation came from the police themselves). In the program "Ter Plats" an AT5 you hear a recording from a police scanner, on which a police officer reported to the central department "They are still shooting but I don't hear any shots." After analyzing the information and the situation we concluded it was possibly about a black accudrill, (which we used to hang up the banners, that they probably mistook for a weapon) However we didn't see any police until they came to close off our street. There were only a few friends of ours standing on the street in front of the building before the police started closing off the street, they were checking to see if the banners were hanging right. The people inside and outside communicated about this.

Although we suspected foul play, we decided de-escalation was necessary. At that moment we heard about the arrest of our housemate. After finding the accudrill, I walked outside with it. I wanted to make contact with the police, to prevent or clear up any misunderstandings. With my hands in the air, taking the accudrill with me, hanging from a small cord, I walked away from my front door steep to the middle of the street, where I was clearly visible. The police shouted at me to drop the accudrill. I put the accudrill on the floor. I was arrested and brought backwards to an old GVB-office across the street. By then a crowd of people had gathered there, along with cameramen. This surprised me because I understood the police expected guns. I was taken away in a police car; the police took the accudrill with them on the front seat. I don't know what would have happened if I would not have come out.

In the cell at the police station ij-tunnel I was taken into custody. After a while I saw four other people who had also been inside the house, being taken in, handcuffed, and blindfolded. I witnessed them having to undress and be searched. The police who were holding them belonged to a special squad, according to the inscription on their gear (Later I saw in pictures that they had automatic weapons aimed at our house, and probably at me and my housemates as well). My housemates told me that they had decided to come out voluntarily, shortly after they had seen me being arrested. Later that evening I heard from the owner of the building, The Geldersekaade, that borders on the Prins Hendrikkade, that he was furious at the police, because the special squad had forced it's way into his building and had destroyed several of his doors. The special squad never ended up at our place. In the end my housemates opened up the door themselves, when they came out voluntarily.

Sometime after that the policeman who interrogated me, told me we were suspected of attempted murder. Some of my housemates who were born in other countries told me the police who interrogated them said they should fuck off, get out of our country, and that they were not wanted here. We were outraged at this, even more so because the people who had put up with these insults are all working or studying here.

I was arrested at around three and at eight I was suddenly released. They did not give me any papers about my arrest. All this time it must have been clear it was about an accudrill and not about a weapon. Later I was told the whole thing had been broadcast on AT5.

When I came back to Prins Hendrikkade 106, I saw they had searched through our stuff. The contents of some closets had been thrown about the whole room, while some closets hadn't been touched at all. Later we found a garbage bin in a locked closet, filled with dog droppings, while the content of the garbage bin was on the floor of the room. To put it mildly I suspect they didn't look after the dog all that well. Furthermore I suspect searching for a weapon with this dog wasn't the reason the police and several unknown people without uniforms were inside the building for several hours. What the police actually came for isn't exactly clear.

On November 15, (after my lawyer informed me about this the day before) two police officers came to my door to give back the accudrill. If necessary we wanted to use it to hang up many more banners. At this moment we have a banner hanging outside that states:

**Banners Dont Kill
Accudrills Dont Kill
The Deportation Policies Do!**

part 3

Amstel 22

report by Sjoerd:

My name is Sjoerd and I'm an occupant of the building Amstel 22 in Amsterdam. The building is squatted since March 2005, after a long-term vacancy. The law couldn't establish an offence, and therefore our residence isn't punishable. The building is the property of the heirs of liquidated Bertus Luske, a speculator with a very bad and violent reputation.

On October 26th 2005 there was a fire in the detention centre Schipol, where people were being held imprisoned, awaiting their deportation. Eleven people died and many were injured. Like many Dutch people I was shocked and angry when I heard this. My anger only became worse when the responsible minister declared immediately that she was not to blame. I think there is a direct connection between the policies of the government towards foreigners and the eleven dead people. My housemates and I decided to hang a banner on the outside wall as a protest. Some of the other squatters in Amsterdam did the same.

We hung up our banner on Saturday October 29th. The banner was around 10 feet tall and hung from the balcony on the second floor. The message on the banner was:

burned alive, thank you Rita!

With this message, we wanted to say that, according to us, because of this minister's policies eleven people died. We wanted to stimulate opinions and make people think. In my opinion it is necessary for a democracy to have discussions, and therefore it's necessary to put the cat among the pigeons. This banner was our means to do that.

On Friday the 4th of November, we heard from other squatters there were problems at a squat on Bilderdijkstraat 82. They also had a banner hanging on the outside wall and the police had demanded that it be taken away. The message on their banner was "Verdonk, still no blood on your hands?" This was a reference to a debate about deported refugees from Congo. The IND had given these people's files to the authorities of Congo, which resulted in them being tortured and in some cases probably even murdered. Verdonk declared she did not have blood on her hands, because she wasn't torturing anybody herself.

The west (where the squat was) often had problems with the District team of the police because the local officer doesn't really like squatters. At first everybody thought this was a local conflict, which in fact had nothing to do with the banner.

Friday night the situation at the Bilderdijkstraat escalated. The riot cops kicked the door in, beat people up, used pepper-spray and confiscated the banner. They didn't give the occupants any reason why they did this. They also didn't give them a certificate of this. This kind of news spreads very quickly in the squatter scene and everybody was tense about a possible continuation of this. Obviously, the occupants of Bilderdijkstraat were going to hang up a new banner. Everybody was nervous about how the police would react.

In the course of the day more problems arose on the Bilderdijkstraat and a little later police appeared at a building on the Prins Hendrikkade. Again they demanded a banner should be taken away. The occupants did not respond to that.

Around 2pm a black Mercedes parked in front of our house. In the car were two men in plain clothes with ear-telephones. For about an hour and a half they observed our house. Now and then another black Mercedes drove by and stopped for a while to talk to them. By then it was clear that the police were going to come in to action. We were observed and we had contact with other squats that had already had visitors. At a certain moment AT5 came to film our banner. We pointed out the black Mercedes and when the camera was turned on the passengers, they were told this was not allowed.

Again trouble had arisen on the Bilderdijkstraat. By telephone we were kept informed. With great display of power another banner was pulled down. Shortly after that the riot cops appeared at a building on the PH-kade. By then several squatters had gathered there to give moral support to the occupants. A member of the city council was also present. Without a warning the riot cops beat everybody out of the street. The occupants were told to hand over the banner or they would come in and get it themselves. The occupants had heard from the Bilderdijkstraat how this would be done. Since there was a four year old boy in the house, and the police were obviously not afraid of using pepper-spray and other violent means, they threw the banner down.

After a short discussion it became clear we were not going to give in to this kind of censorship. According to us the freedom of speech was in danger and we were not going to cooperate. Both my housemates and I have experiences with squatting and also evictions. During and directly after the squat action in March, the building was barricaded against a possible attack by a hitsquad of the owner. Barricading against a violent owner is something very different from barricading against the riot cops, but still they would have some difficulties with our house. We decided we wanted to resist mainly in a symbolic way, so without the use of violence. The fact that this was a conscious choice and not a lack of courage or means, we wanted to demonstrate by throwing water balloons at the

riot cops. Without any danger, but still a clear signal. We put up a beam behind the front door, closed the hatch and filled the water balloons. To enhance the spectacle a housemate was hanging in front of the banner from a climbing rope.

Around a quarter to seven several vans of the dog brigade came in to the street, as well as press and sympathizers who had been at the PH-kade first. Then three vans with Romeo-special squad appeared. They jumped out and mixed with the people on the street. After that a long line of riot cop vans arrived. We counted two platoons and on top of that the Bra Tra (riot cops specialised in evicting buildings). It was clear that they didn't just want to take the banner because they could easily reach it with a ladder. The riot cops cleared the street and beat everybody who didn't run away fast enough. Then the command car drove up to the house and summoned us to surrender the banner: "This is the police speaking! This is the second warning! Hand over the banner!" I myself never heard a first warning, nor a third. The people responded to this call by jeering.

In no way did they ever try to communicate with us before the summons. We never received a written message, nobody told us what was wrong with our banner or if someone brought charges against us. We never saw a warrant by the mayor, or a writ of summons or any other official piece. Likewise they never asked us, in a normal way, for an explanation about the banner, nor if we could remove it.

We had a mutual agreement we would not throw the water balloons if they only came for the banner. In that case we just wanted to quickly hang up a substitute banner to show that we would not be silenced just like that. The water balloons were meant to defend our home, as a soft variation of playful paint bombs or hard bricks. But they never attempted to take the banner. Directly after the summons a unit of Bra Tra stormed the door. They were covered by riot cops with shields. After a few hits with a sledge hammer the door appeared to be too firmly closed. We threw our first balloons and heard a chainsaw being started.

Our building, Amstel 22, is a national monument and determines the picture of this part of Amsterdam. The richly ornamented front door is an important part of this. At least it was, until the police's chainsaw destroyed it. We tried to defend the front door with water balloons, but they were hardly impressed. When we were out of balloons several buckets of water followed, but finally we were through.

We, the four occupants and our guests and friends had experienced evictions before. To a great extent evictions of squats are ritualised. There are certain rules of play and we were keeping to that. One of the most important ones is that you cease resisting actively as soon as the Bra Tra are inside. When the front door was destroyed every body went to the living room on the first floor and waited for the Bra Tra to come in. A friend and I stayed on the balcony of the second floor to assist the climber who was hanging on the wall. During actions somebody always has to stay with a climber, to aid in case of emergency. The Bra Tra also has experience with this, and we assumed they would respect this.

With a chainsaw they took on the hatch door to the stairs. The hatch door was never meant to stop the Bra Tra, just the owners hit squad. It didn't hold out for long. Making a lot of racket they stormed the living room. "You are all under arrest, on the floor now" They didn't give a reason for this. Everybody was waiting on the couch peacefully. There wasn't any resistance, the room was surveyable and the light was on. There was certainly no threat for the police at all. The woman who

was sitting closest to the door shouted, "Take it easy jerk!" and immediately they punched her in the face, causing a heavy nosebleed. They threw the table and other furniture through the room and shouting, threatening, pushing and pulling they forced everybody to lie on the floor. Everybody had to lie on their stomach with their hands behind their heads. We were being treated like we were dangerous terrorists. If somebody said something they beat them. Even after everybody was lying on the floor, they went on threatening and throwing things around the room, until the chief came in. He said "Take it easy now, stop destroying things." That helped, and they calmed down a bit. But they were still making insulting and threatening remarks like, "bunch of cowards, please give me a reason and then you'll find out!"

We were lying on the floor and didn't respond to the remarks. The woman who was punched in her face was bleeding badly. Somebody from the BraTra took a short look at it, but thought it wasn't worth the effort to let somebody with a medical background have a look.

At that moment, I was still on the second floor on the balcony with the climber. Five men stormed up the stairs and came to a halt in the hall. They shone their lights into the room and saw us on the balcony. From the hall they yelled that we had to come out with our hands behind our heads. I refused and told them about the climber. "We don't care!" they answered. I refused again partly out of solidarity with the climber, partly because it goes against all safety rules to leave a climber alone somewhere. The Bra Tra yelled that if I didn't come out, they would come and get us and we would be sorry. I knew how much violence was used at the Bilderdijkstraat, so to prevent this we complied. My friend and I had to sit in the corner with our hands behind our heads, while the Bra Tra turned the room upside down. They were extremely frustrated that they couldn't reach the climber, in the end the fire brigade plucked him out of the air. Through their walkie-talkies

we followed their discussion about which section they could use to arrest us. There were several suggestions, such as public violence or not showing identification (which they had never asked for). We were told to stand up and go downstairs; everyone was pressed against the wall outside and then pushed past the line of riot cops into the crowd. Still a bit baffled, we were welcomed by our friends who stood waiting outside while the riot cops got in to their vans and drove off without any further explanation.

I walked back to the building and saw the damage that was done. The front door was completely destroyed by the chainsaw. Naturally the hatch door had been sawn into pieces as well and the whole house was turned upside down. The living room table was destroyed as well as everything that had been previously on it, and the digital receiver for the TV was broken. On the second floor the curtains were ripped off and a full ashtray was emptied onto the computer keyboard. Its difficult for me to imagine this was necessary to confiscate a banner.

Besides the banner against minister Verdonk, another smaller banner was also confiscated. The message was:

The Netherlands Policestate

We'd put the banner out as a protest against the removal actions at other squats. Even if there would be legal base to remove the banner against Verdonk, this could not be the case with the other banner, on which she isn't mentioned. I suppose this banner is now decorating a police station's canteen. Further more, they also removed a black and red flag without any words on it! Why the police did this, they never told us and we were never told why it wasn't allowed to hang up these banners. They never gave us a certificate of confiscation, nor a writ of summons for libel, defamation, mayhem, or any other kind of 'crime'.



part 4 Amstel 22

report from the climber:



Since Friday evening the police were busy bothering squats that had banners against Verdonk hanging. After the Wilde Western and the PH-kade it was clear that the Amstel was going to be next.

Although all of us think that such a violation of our democratic basic rights justifies much more and heavier resistance, we still decide to keep our resistance playful or passive. We don't let the police in and we don't hand over the banner voluntarily. If they take the banner away, we will hang up a substitute banner. Only if they try to get in, we will wage a symbolic fight with water balloons; water isn't a weapon. To make it more difficult for them to cut off the banner, I will hang under the banner from a climbing rope. The fact that we don't throw paintbombs, doesn't necessarily mean it's going to be boring. This police action is illegal, unjust and we are going to make it as difficult as possible for them.

When the police come, I climb over the fence of the balcony. The balcony is on the second floor and in addition the ground floor is much higher than usual. So I am hanging from a considerable height. During the entire action two of my friends will stay on the balcony for safety reasons, to intervene when necessary. This is usual, whether it's about an action, mountaineering or window-cleaning.

The riot police arrive and beats everybody out of the street. Units of cops in plain clothes walk around all worked up and try to provoke our supporters, but they are used to that and wait peacefully. From the 'command car' they demand we throw down the banner. People respond by jeering and, of course, we don't throw the banner down. I then expect the Bra Tra to come with a ladder or a tower wagon, to take away the banner. It's my job to make this a bit more difficult, but I realize I will only slow things down a bit.

To my surprise no tower wagon is coming. The Bra Tr run towards the building and start to batter away at the door with sledgehammers. That, of course, doesn't work. It is obvious that they will do everything to get inside and as a reaction to that, the first water balloons come down. The Bra Tra protect themselves against the water with their shields and try to demolish the door with chainsaws. This takes very long. Our water balloons are long gone when they finally have a hole big enough for them to fit through. The entire door is smashed to smithereens.

I know there's a hatch door on the stairs inside and it takes them at least a half an hour to get through. They storm the living room, where most of the people are sitting. They shout and throw stuff, plants and household goods through the room. I'm hanging outside, in front of the living room window and I'm having a clear view of what's happening inside. There's no reason at all for these cowardly actions.

While people in the living room have to lie on the floor with their hands behind their heads, the Bra Tra appear on the second floor as well. I hear them shouting orders at my protectors, they refuse to leave me alone, however. In the end they are taken away roughly. The Bra Tra come to the balcony and start to tug at the banners. Triumphantly they hold it up in the air, and then throw it down. They wave with a knife and threaten to cut my rope. The knife touches my rope, one wrong movement and I will lie on the pavement. I don't have the intention to assist my own arrest, but I'm starting to become a little scared. They start to discuss about what they have to do with me. Meanwhile, I manage to convince the riot cop with the knife of the fact that they are responsible for my safety now, since they arrested my protectors, and took them away. He seems to take this seriously and stays with the rope. From that moment on his colleagues start threatening that they will just cut the rope and I will down nice and quickly, and more of these things. Finally they tell me that they will leave me there and that the fire brigade will come.

I think it's ridiculous that they deploy the fire brigade against activists. The fire brigade should always be neutral. I'm no longer able to climb up by myself, so as far as I'm concerned they may make an exception in this case. The ladder truck arrives. I declare that I won't resist and come down with them. I climb into the cabin and undo my equipment. The Bra Tra say I have to hurry, but the firemen allow me my time and urge the police to stay calm. I assume they understand I don't take unnecessary risks at such a height. They sympathize with us, after all their barracks are filled with banners. They are even willing to drop me at the other side of the police lines, but my climbing gear had restricted my blood flow, so I definitely would not be to run.

When I come down, the riot cops await me, but the firemen tell them that they have to leave me alone until the bloodflow in my legs is normal again. To my surprise the riot cops then push me past their lines where my fellow activists and press await me. A little later I see that the people who were inside are also brought out and pushed past the lines. Even though we are all guilty of hanging up this banner against Verdonk, nobody was arrested, or even asked for their names. I'm still angry at the mayor, because he uses this kind of means to shut people up who are protesting against the government. This doesn't have anything to do with a constitutional state, let alone a democracy.

Toen ik aankwam bij het pand waren de agenten (zover ik mij kan herinneren vrij hoog geplaatst, kroontje of hoger op hun schouders) net aan het vertrekken. Ik ben naar ze toe gestapt en heb mij voorgesteld als vertegenwoordiger van het Wilde Westen. Ik heb ze gevraagd wat het probleem was met het spandoek. Ze konden hier geen bevredigend antwoord op geven, dus ik heb ze verteld dat het spandoek bleef hangen aan de gevel. Ik heb mij zelf verantwoordelijk gesteld voor het doek en de tekst die er opstond. Ik ben zelfs zover gegaan, om mij zelf aan te bieden voor arrestatie, mocht daar een strafrechtelijke reden voor zijn. De agenten weigerden vervolgens hier op in te gaan. Ik heb toen maar aangeboden mijn persoonsgegevens te laten noteren om een eventuele strafvervolgning mogelijk te maken. Deze hebben ze na zwaar aandringen toen maar genoteerd. Ze vertelde dat ze het aan het OM gingen voorleggen. Met het dreigement dat ze 's nacht nog wel terug zouden komen, zijn ze toen vertrokken.

De volgende ochtend om half zes, is met veel geweld een inval in het pand gedaan en is het spandoek in beslag genomen. Omdat ik niet bij deze inval aanwezig was en de details dus alleen uit tweede hand heb zal ik hier verder niet op in gaan (zie verklaring Bilderdijkstraat deel twee). Later op de zaterdag middag waren wij in het pand de schade aan het opruimen die de inval van die ochtend had veroorzaakt. Zo was onze gaarkeuken helemaal aan puin geslagen, lag er overal glas van ingeslagen ramen en moest er flink gelucht worden vanwege de vele peperspray dat naar binnen was gespoten.

We hadden een nieuw spandoek aan de gevel gehangen met de tekst [Levend verbrand, Rita bedankt!!] omdat wij het verwijderen van ons spandoek een grove schending van onze vrijheid van meningsuiting vonden. Ook hadden we op dat moment nog het vermoeden dat de opdracht tot het verwijderen van het spandoek van het wijkteam kwam. Het wijkteam Kinkerbuurt heeft immers een geschiedenis, van het doen van invallen om de vrijheid van meningsuiting te beknotten. Zo is er ooit een voor de politie vernietigende gerechtelijke uitspraak gedaan over het in beslag nemen van posters bij het nabij gelegen Autonomo Centrum.

Zaterdagmiddag rond half vijf kwam opeens een buurtbewoner vertellen dat een ME macht zojuist een spandoek had verwijderd van de gevel van een verderop gelegen pand (dat bleek het spandoek aan de Kinkerstraat). Enige minuten later stopte er een colonne ME voertuigen bij ons voor de deur. Een ploeg agenten stapte uit en begonnen zonder waarschuwing of vordering met een soort mes aan een stok het spandoek kapot te snijden. Terwijl wij het naar binnen probeerden te trekken ging de politie gewoon door met op het spandoek in te hakken. Gelukkig raakte er niemand ernstig gewond bij deze drieste actie. Het lukte om ons spandoek naar binnen te halen en zo te redden.

Nadat een deel van de ME weer was verder gereden hebben wij het spandoek wederom uitgehangen. Meteen kregen wij te maken met een groep agenten in burger die het pand kennelijk observeerden en die zeiden dat de ME zo direct zouden terug komen om de deur in te beuken en dat zij ons dan wel even persoonlijk te grazen zouden nemen. Dit onder het demonstratief kraken van de vingers, laten zien van hun bewapening en het maken van snij bewegingen langs de keel. Niet het soort gedrag dat je van een ambtenaar mag verwachten, maar wij lieten ons hierdoor niet intimideren. Het recht op vrije meningsuiting laten wij niet beknotten door intimidatie en geweld. Hierom hebben wij vervolgens besloten om de voordeur te barricaderen met een fikse balk

Bilderdijkstraat 82 (vrijdag avond en zaterdag middag) Verslag Jop van Galen:

Ik ben vrijwilliger bij het politiek info centrum "het Wilde Westen" gevestigd in een gekraakte dichtgetimmerde coffeeshop op de Bilderdijkstraat. Op de begane grond is een ontmoetingsruimte voor buurtbewoners en activisten waar onder andere een gaarkeuken is gevestigd en regelmatig politieke bijeenkomsten worden georganiseerd over een keur aan maatschappelijke onderwerpen. Op de eerste verdieping wonen een aantal mensen. Vrijdagavond was ik bij een kennis op bezoek toen ik rond achten een telefoontje kreeg van mijn collega's. Zij vertelden mij dat de politie voor de deur stond en dat die de deur in wilde trappen omdat er een spandoek aan de gevel hing. De tekst [Verdonk, nog steeds geen bloed aan je handen?] was 'MISSCHIEN' wel beledigend. Wij vonden dit geen reden om het spandoek te verwijderen, de tekst was immers een directe verwijzing naar een toespraak die Verdonk als minister had uitgesproken in de tweede kamer naar aanleiding van het zogenaamde Congo-debat. In onze ogen en die van onze advocaat was dit geenszins strafbaar. Wij waren ontzettend boos over het lekken van vertrouwelijk asiel gegevens naar martellende, verkrachtende en moordende geheime diensten en de verschrikkelijke Schipholbrand. Toen wij hoorden hoe de minister reageerde op de brand en de verwijten over het lekken naar geheime diensten vonden wij het noodzakelijk om onze woede tot uitdrukking te brengen. Wij vinden een spandoek aan de gevel ophangen een gepaste manier om dit te doen. Bij het Wilde Westen besloot men de deur niet te openen voor de politie. Men vroeg mij om langs te komen om te onderhandelen met de agenten, want dat gaat beter op straat dan door een dichte deur.

en de terugkomst van de ME af te wachten.

Enige tijd later (ongeveer half zes) kwam de ME inderdaad terug. Ze legden het (tram-) verkeer plat en met de lange lat werden buurtbewoners en belangstellenden de straat uit geslagen. Vervolgens begon de ME met het kapot zagen van de deur van het woongedeelte op de eerste verdieping. Ondertussen uitten de agenten in burger nog steeds dreigementen als "Jij gaat op een brancard naar buiten!" en "We schoppen je helemaal kapot!". Nadat de ME zeker Tien minuten bezig is geweest om onze deur te vernielen, heeft een van de agenten een collega een voetje gegeven en het spandoek van de gevel gescheurd. Na het triomfantelijk omhoog gehouden te hebben, is vervolgens het gehele circus weer in hun wagens gestapt en verdwenen, ons achterlatend met wederom een vernielde deur en een lege plek aan de gevel. Er is wederom geen bewijs van inbeslagname of iets dergelijks overhandigd.

Graag wil ik benadrukken dat ik me bij herhaling verantwoordelijk heb gesteld voor de spandoeken en me open heb gesteld voor strafvervolgning. We willen graag weten waarom de politie zo graag alleen de spandoeken in beslag wou nemen en niet wou overgaan tot vervolging. Volgens ons was er geen juridische basis voor deze actie. Verder willen we weten of het nodig was om tot twee keer toe onze deuren totaal te vernielen en ons te bedreigen met ernstige mishandeling. Onze huisvrede is geschonden en er is fysiek geweld gebruikt tegen bezoekers van ons pand, terwijl de spandoeken ook gewoon met een keukentrapje hadden kunnen worden verwijderd.

Ondanks de beloften van burgemeester en OM en de aangifte van de minister heb ik nog steeds geen dagvaarding ontvangen. Ik wil u dan ook vragen mijn personalia nogmaals aan de driehoek te doen toekomen en aan te dringen op vervolging zodat de gebruikelijke rechtsgang zijn beloop kan hebben.

Aanvulling door NN1:

Ik was die avond op een verjaardag feestje op de begane grond van het wilde westen. Het was laat geworden en ergens vroeg in de ochtend (ik weet niet meer hoe laat het was) verliet ik met een groepje redelijk aangeschoten het feestje.

Een andere bezoeker loopt naar de overkant en probeert zijn fiets die hij tegen een parkeermeter heeft gestald, los te maken. Aangezien de jonge een aardige slok opheeft gaat dat nog al moeizaam. Terwijl ik en mijn vrienden staan te kletsen horen we opeens hulp geroep. De jonge aan de overkant lijkt te worden lastiggevallen door een voor ons onbekende man. De behoorlijk forse man gedraagt zich erg agressief en het lijkt er op dat hij de jongen klappen verkoopt. Wij rennen met een groepje (volgens mij waren we met ongeveer z'n vijven) naar de overkant en trekken de jongen weg bij zijn belager.

Na wat heen en weer getrek krijgen we de jongen los en willen hem in veiligheid brengen. Tot op dat moment wisten we niet anders dan dat de belager gewoon een toevallige passant was die uit was op ruzie. De belager mag dan ook van geluk spreken dat wij alleen maar de jongen onder hem vandaan hebben getrokken en dat hij geen klappen terug heeft gekregen. Pas als we terug naar het pand gaan roept de agressieve man opeens dat hij van de politie is. Omdat naar ons idee de jongen en wij niks strafbaars hebben gedaan trekken we ons terug op de begane grond.

Aanvulling door NN2:

Ik lig te slapen op de eerste verdieping als ik wakker word van herrie op straat. Ik loop naar het raam en ik zie een man die opgefokt loopt te schreeuwen dat hij van de politie is, bezoekers van het verjaardagsfeestje beneden roepen dat hij moet opdonderen en dat ze geen zin in gelazer hebben. Opeens komen er overal vandaan meer agenten bij. Snel maak ik de andere mensen wakker en ik vertel ze wat ik heb gezien.

Met een mobieltje bellen we naar beneden en vragen aan de mensen wat er gebeurd is. Zij vertellen dat een agent in burger zonder reden een jongen probeerde te arresteren en dat ze geen idee hebben waarvoor. Omdat er eerder op de avond door de politie is bedreigd met een inval 's nachts vanwege het spandoek dat we aan de gevel hebben hangen nemen we aan dat het ze hierom te doen is. Ook omdat we geen enkele andere reden kunnen bedenken waarom een agent in burger 's ochtends vroeg in Oud-West zou zijn en zich zou bemoeien met bezoekers van ons pand.

Aanvulling door NN 3:

Tijdens de inval in de Bilderdijkstraat 82 hs en 1 hoog was ik in het pand aanwezig. Op dat moment was daar een feestje aan de gang en op een gegeven moment werd er geroepen dat er politie naar binnen wilde. Het was mij op dat moment niet duidelijk waarom die naar binnen zouden willen gaan. Ik ging naar buiten om te kijken wat er aan de hand was en zag een man die beweerde van de politie te zijn maar niet duidelijk als zodanig herkenbaar was. Hij beweerde dat hij iemand had willen arresteren die het pand in zou zijn gerend. Ik vertelde hem dat iedereen dat wel kon zeggen en dat hij niet binnen kon komen. Daarop wees hij er op dat hij van de politie was, aangezien dat achter op zijn jas stond. Daarna ben ik naar binnen gegaan en is de deur dicht gedaan. Wij hadden op dat moment het idee dat het niet om de arrestant ging aangezien het een agent in burger was en hij kennelijk het pand al langer in de gaten hield. Het idee was dat het ze eigenlijk om het spandoek op de eerste verdieping te doen was.

Toen bleek dat ze de deur van de begane grond niet open konden krijgen ging de politie met de stormram naar de eerste verdieping. Hierbij werd ons niet verteld waarom ze op de eerste verdieping naar binnen wilden en is er ook niet gevorderd. Toen de deur daar uiteindelijk open was werden de aanwezigen, waaronder ik, naar buiten gestuurd. In eerste instantie was iedereen op dat moment vrij om te gaan. Ik bleef buiten staan kijken en zag dat een jongen van binnen gearresteerd werd. Daarop kwam dezelfde agent die ik beneden had gesproken naar buiten en riep dat ik ook gearresteerd moest worden. Terwijl ik op vervoer stond te wachten werd door de agenten het spandoek van de gevel gehaald. Hiervoor moest eerst een bedspiraal voor het raam weggehaald worden. Ik vroeg een agente wat ze met het spandoek zou gebeuren doen en met welk recht ze dat weg haalden. Zij kon mij daar geen duidelijk antwoord op geven maar verzekerde dat er een bewijs van inbeslagname afgegeven zou worden. Dit bleek later niet het geval te zijn. Ook bleek er geen binnentredingsbevel voor de eerste verdieping te zijn.

Kinkerstraat 63

Anti, bewoner van het pand Kinkerstraat hoek Bilderdijkstraat te Amsterdam:

Ons pand is geen kraakpand, maar gehuurd van een woningbouwvereniging. Het wordt gehuurd door een woongroep waar ik deel van uit maak. Onze woongroep bestaat uit mensen met een vrij activistische achtergrond en met enige regelmaat sieren posters of spandoeken onze gevel. Als hoekpand op een kruising van twee belangrijke verkeerswegen is het een heel geschikte plek.

Op 27 oktober brandde het detentiecentrum op Schiphol af. Elf mensen die daar in afwachting van hun deportatie door de regering waren opgesloten kwamen om, een groot aantal anderen raakte gewond. Zowel ik als mijn huisgenoten waren boos en ontzet dat dit kon gebeuren. Wij waren het er toch al niet mee eens dat vluchtelingen en anderen die niet de juiste papieren hebben, op zo'n manier worden behandeld. Kennelijk heerst er bij de overheid zo veel minachting voor deze mensen dat hun veiligheid van minimaal belang is. De minachting bereikte wel zijn climax toen minister Verdonk verklaarde dat het allemaal heet adequaat was gelopen.

In de dagen na de brand verschenen er in de stad spandoeken waarop leuzen tegen Verdonk stonden. Zij was immers verantwoordelijk voor het uitsluiten en opsluiten van de ze mensen en daarmee ook voor hun veiligheid. Als minister moet zij dus ook de verantwoordelijkheid dragen voor het falen van haar dienst en de dood van de mensen die zij liet opsluiten. Wij besloten om ook spandoeken te maken. Er was nog stof en verf, dus dat zou in de loop van zaterdag wel lukken. Op vrijdagavond echter kregen de bewoners van het kraakpand 'het Wilde Westen' verderop in de Bilderdijkstraat te horen dat hun spandoek weg moest.

Zaterdagochtend vroeg was er een inval in het kraakpand aan de Bilderdijkstraat. De ME ramde met veel geweld de deur in en haalde het spandoek weg. Dat soort geweld en censuur hoort niet thuis in een democratie. Eerder die week, bij de herdenking van Van Gogh, huilde half Nederland krokodillentranen om 'het vrije woord'. Nu een paar krakers dat vrije woord gebruiken om hun mening over Verdonk te laten zien, komt de ME. Diezelfde ochtend maakten wij ook twee spandoeken, aan elke kant van het pand één. Een kleine met de tekst [Rita moordenaar?] en een grotere met de tekst [11 doden door beleid, geef vluchtelingen vrijheid!]. Het was net zo zo goed een protest tegen het verwijderen van spandoeken verderop in de straat, als tegen de minister en haar beleid. Wij vonden dat iedereen met spandoeken zijn politieke mening mag geven, ook en vooral als er doden zijn gevallen door politiek beleid. Met het spandoek [Rita moordenaar?] wilden wij vooral aangeven, dat wij haar verantwoordelijk achten voor de gevolgen van haar beleid. Wanneer is iemand verantwoordelijk voor de dood van een anders mens? Als je met eigen handen de moord begaat of ook als je de voorwaarden schept waardoor mensen omkomen?

Op zaterdag ging ik rond kwart voor één de deur uit, op weg naar mijn voetbalwedstrijd. Ik was wat laat maar met een beetje haast zou het nog wel lukken. Terwijl ik mijn fiets van het slot haalde, werd ik aangesproken door een agent. "Wij zijn niet zo blij met jullie spandoek." Daar was het ons natuurlijk ook niet om te doen. Ik had geen tijd om met hem in discussie te gaan en zei: "Ik heb geen tijd, ik moet voetballen." Dat was ook zo, maar ik had ook niet het idee dat de agent verder nog iets had toe te voegen. Van weghalen, een besluit van de Burgemeester, van een echter of een andere autoriteit behalve deze agent zelve, was geen sprake.

Enkele uren later, was er weer gedoe bij het Wilde Westen.

Ik was niet thuis, maar een huisgenoot wel. De ME reed met een ME-bus de stoep op en een aantal agenten stapten uit en sneden een van de spandoeken van de gevel. Het was het spandoek aan de kant van de Bilderdijkstraat met de tekst [Rita moordenaar?]. Niemand had aangebeld, we hebben geen bewijs van inbeslagname of enig ander document ontvangen. Als de ME niet was gezien, had het een gewone diefstal geleken. Curieus was nog wel dat men bij het los snijden van het spandoek een deel heeft laten zitten. Het vraagteken is blijven hangen. Hoewel het waarschijnlijk makkelijker zou zijn geweest om alleen de touwtjes door te snijden, had de politie kennelijk behoefte aan een spandoek zonder het nuancerende vraagteken erop.

Ons andere spandoek, [11 doden door beleid, geef vluchtelingen vrijheid!] is ongemoeid gelaten.

Amstel 22

Sjoerd, bewoner:

Mijn naam is Sjoerd en ik ben bewoner van het pand Amstel 22 te Amsterdam. Het pand is sinds maart 2005 gekraakt na langdurige leegstand. Justitie heeft geen overtreding kunnen constateren en ons verblijf daarmee niet strafbaar. Het pand is eigendom van de erven van de geliquideerde Bertus Luske, een speculant met een zeer slechte en gewelddadige reputatie.

Op 26 oktober 2005 brak er brand uit in het detentiecentrum Schiphol waar mensen gevangen worden gehouden in afwachting van hun deportatie. Er vielen elf doden en een groot aantal gewonden. Net als veel Nederlanders was ik geschokt en boos toen ik hiervan hoorde. Mijn woede werd alleen maar erger toen de verantwoordelijke minister onmiddellijk wist te verklaren dat haar niets te verwijten viel. Wat mij betreft ligt er een direct verband tussen het vreemdelingenbeleid en deze elf doden. Samen met mijn huisgenoten hadden wij besloten om uit protest een spandoek aan de gevel van het pand te hangen. Ook bij een aantal andere kraakpanden in Amsterdam gebeurde dit.

Ons spandoek was op zaterdag 29 oktober opgehangen. Het spandoek was ca. drie meter lang en hing aan het balkon van de tweede verdieping. De tekst luidde: [Levend verbrand, Rita bedankt!]. Met deze tekst wilden wij aangeven, dat het volgens ons aan het beleid van deze minister te danken is dat deze elf mensen de dood vonden. Het was de bedoeling om meningen te prikkelen en mensen tot nadenken aan te zetten. In een democratie is het mijns inziens nodig dat er gediscussieerd wordt en daarvoor is het nodig af en toe de knuppel in het hoenderhok te gooien. Dit spandoek was daarvoor ons middel.

Op vrijdag 4 november hoorden wij van andere krakers dat er problemen waren bij een pand aan de Bilderdijkstraat 82. Daar hing ook een spandoek aan de gevel en de politie had geëist dat het zou worden weg gehaald. De tekst van hun spandoek luidde: [Verdonk, nog steeds geen bloed aan je handen?] Dit was een verwijzing naar het debat rond de gedeporteerde Kongolese asielzoekers waarbij de IND de dossiers had overgedragen aan de Kongolese autoriteiten, marteling en mogelijk de dood van enkele van hen tot gevolg. Verdonk gaf aan zelf geen bloed aan haar handen te hebben aangezien het de Kongolezen waren die martelden en niet zij.

Er waren daar in West wel vaker problemen met het Wijkteam van de politie omdat de buurtregisseur het niet zo op krakers heeft. In eerste instantie ging iedereen uit van een lokaal conflict, dat feitelijk niets met het spandoek te maken

had.

In de nacht van vrijdag op zaterdag is de situatie bij de Bilderdijkstraat geëscaleerd. De ME heeft daar de deur in geramd, mensen geslagen en met peperspray bespoten en het spandoek in beslag genomen. De bewoners is geen reden gegeven waarom hun spandoek in beslag is genomen. Zij hebben ook geen bewijs hiervan ontvangen. Dit soort nieuwtjes verspreiden zich zeer snel in het krakers circuit en iedereen was gespannen of dit nog een vervolg zou krijgen. Vanzelfsprekend zouden de bewoners van de Bilderdijkstraat een nieuw spandoek ophangen. Iedereen was gespannen met betrekking tot de reactie van de politie.

In de loop van de dag ontstonden er weer problemen bij de Bilderdijkstraat en even later verscheen er politie bij een pand aan de Prins Hendrikkade. Ook daar werd geëist dat men een spandoek van de gevel zou halen. De bewoners gingen daar niet op in.

Rond twee uur op zaterdag middag parkeerde een zwarte mercedes voor ons pand. In de auto zaten twee mannen in burger met beiden een oordopje in. Zij observeerden gedurende ca. anderhalf uur ons pand. Af en toe kwam een andere eveneens zwarte mercedes langsrijden en stopte dan even voor een praatje met de inzittenden. Inmiddels was duidelijk dat de politie in actie zou komen. Wij werden geobserveerd en er was contact met andere kraakpanden die al bezoek hadden gekregen. Op een gegeven moment kwam ATS ons spandoek filmen. Wij attendeerden hen op de zwarte mercedes. Toen de camera op de inzittenden werd gericht kregen de filmers te verstaan dat dit niet de bedoeling was.

Er was weer gedonder ontstaan bij de Bilderdijkstraat. Via de telefoon werden wij op de hoogte gehouden. Met veel machtsvertoon werd alweer een spandoek van de gevel getrokken. Kort daarop verscheen de ME bij het pand aan de PH-kade. Hier waren inmiddels een aantal krakers verzameld om morele ondersteuning te bieden aan de bewoners. Ook een lid van de gemeenteraad was hierbij aanwezig. Zonder waarschuwing knuppelde de ME de straat vrij. De bewoners van het pand kregen te verstaan dat men het spandoek moest inleveren anders zou de ME binnen komen en het halen. De bewoners hadden van de Bilderdijkstraat gehoord hoe zo iets in zijn werk ging. Aangezien er ook een jongetje van vier jaar oud aanwezig was, en het gebruik van peperspray en andere geweldsmiddelen kennelijk niet werd geschuwd, gooiden zij het spandoek naar beneden.

Na een kort overleg is duidelijk dat wij niet zo maar zullen toegeven aan dit soort censuur. Wat ons betreft staat de vrijheid van meningsuiting op het spel en wij gaan niet meewerken. Zowel ik als mijn huisgenoten hebben ervaring met kraken en ook met ontruiming. Tijdens en direct na de kraakactie in maart, is het pand gebarricadeerd om zo een mogelijke aanval van een knokploeg van de eigenaar af te kunnen weren. Barricaderen tegen een gewelddadige eigenaar is heel wat anders dan barricaderen tegen de BraTra, maar ook de BraTra zou nog enige werk hebben aan ons pand. We besluiten dat wij ons vooral symbolisch willen verzetten. Dus zonder gebruik van geweld. Dat dit een bewuste keus is en geen gebrek aan moed of middelen willen wij demonstreren door de ME met waterballonnen te bestoken. Zonder gevaar maar wel een duidelijk signaal. Er wordt een balk achter de voordeur gezet, het trapluik gesloten en de waterballonnen gevuld. Ter verhoging van het spektakel zal een huisgenoot met een klimtuigje voor het spandoek gaan hangen.

Rondkwart over zeven rijden een aantal Busjes van de hondenbrigade de straat in. Er verschijnt ook pers

en sympathisanten die eerst bij de PH-kade waren geweest. Vervolgens verschijnen drie busjes met Romeo - aanhoudingseenheden. Ze springen eruit en verspreiden zich tussen de mensen op straat. Dan verschijnt een lange rij ME busjes. We tellen in totaal twee pelotons en daarbij nog de BraTra. Het is duidelijk dat ze niet alleen het spandoek willen hebben, dat is immers met een ladder makkelijk te pakken. De ME veegt de straat leeg en slaat iedereen die niet op tijd weg kan komen. Dan rijdt de commandowagen van de ME voor en sommeert ons het spandoek in te leveren. "Hier spreekt de politie! Dit is de tweede waarschuwing! Overhandig het spandoek!" Ik heb zelf geen eerste waarschuwing gehoord, nog een derde. De oproep wordt met gejoel beantwoord.

Tot deze sommatie is er op geen enkel moment of op geen enkele wijze met ons gecommuniceerd. Wij hebben geen schriftelijk bericht ontvangen, niemand heeft ons verteld wat er mis zou zijn met ons spandoek of dat er een aanklacht zou zijn. We hebben geen bevel van de Burgemeester gezien of een dagvaarding of enig ander officieel stuk. Tevens zijn wij nooit op een normale manier verzocht uitleg te geven over het spandoek dan wel het spandoek te verwijderen.

We hadden onderling afgesproken dat we niet met de waterballonnen zouden gooien als ze alleen maar voor het spandoek zouden komen. In dat geval wilden we snel een reservespandoek ophangen om te laten zien wat wij ons niet zomaar monddood zouden laten maken. De waterballonnen waren ter verdediging van ons huis bedoeld, als softe variant op de ludieke verbommen of de harde bakstenen. Maar er kwam geen poging om het spandoek te pakken. Direct na de sommatie stormde een eenheid BraTra op de deur af. Ze werden gedekt door ME met schilden. Na enkele slagen met een voorhamer bleek deze tegoed dicht te zijn. Wij gooiden de eerste ballonnen en hoorden hoe een kettingzaag werd gestart.

Onspand, Amstel 22, is een rijksmonumentenbeeldbepalend voor dit stuk Amsterdam. De rijk geornamenteerde voordeur is hier een belangrijk onderdeel van. Althans, dat was zo, tot dat de kettingzaag van de politie er een eind aan maakte. We probeerden de voordeur te verdedigen met waterballonnen, maar dat maakte weinig indruk. Toen de ballonnen op waren volgden nog enkele emmers water, maar uiteindelijk waren we er doorheen.

Wij, de vier bewoners en onze loges en vrienden hadden al eerder ontruiming mee gemaakt. Ontruiming van kraakpanden zijn in hoge mate geritualiseerd. Er gelden een soort spelregels en wij hielden ons daaraan. Een van de belangrijkste is dat het actieve verzet wordt gestaakt als de BraTra eenmaal binnen is. Toen de voordeur kapot gezaagd was, ging iedereen naar de woonkamer op de eerste verdieping en heeft daar de binnenkomst van de BraTra afgewacht. Ik bleef met een vriend op het balkon van de tweede verdieping om de klimmer aan de gevel bij te staan. Bij acties moet er altijd iemand bij een klimmer blijven om in noodgevallen te kunnen ingrijpen. De BraTra heeft hier ook ervaring mee en wij gingen er van uit dat zij dit zouden respecteren.

Met een ketting zaag werd toen het trapluik aangepakt. Ik maakte nog een opmerking dat dit in strijd zou zijn met hun eigen ARBO regels. Tot mijn verbazing stopten ze toen met zagen wat bij ons natuurlijk de nodige hilariteit losmaakte. Na een minuutje gingen ze natuurlijk verder, regels zijn er voor anderen, niet voor de politie. Het trapluik was nooit bedoeld om BraTra tegen te houden, maar een knokploeg van de eigenaar.

Het hield ook niet lang stand. Met veel kabaal stormden ze de woonkamer binnen. "Jullie zijn allemaal aangehouden!" en "Nu op de grond!" De reden daarvoor werd niet gegeven. Iedereen zat rustig op de bank te wachten. Er was geen verzet, de kamer was overzichtelijk en het licht was aan. Er was geen sprake van enige dreiging voor de politie. Het meisje dat het dichtst in de buurt van de deur zat riep: "Doe even rustig, eikel!" Zij kreeg onmiddellijk een stomp in haar gezicht, met een hevige bloedneus tot gevolg. De tafel en ander meubilair werd door de kamer gegooid en onder luid schreeuwen, dreigen, duwen en trekken werd iedereen gedwongen op de grond te gaan liggen. Iedereen moest op zijn buik liggen met de handen in de nek. We werden behandeld alsof we gevaarlijk terroristen waren. Wie iets zei kreeg klappen. Toen iedereen op de grond lag ging men door met dreigen en dingen door de kamer te gooien, tot dat kennelijk de commandant binnen kwam. Deze zei: "Rustig aan nu, niks meer slopen!" Dat hielp wel, ze gingen zich wat rustiger gedragen. Wel werden nog steeds beledigende en dreigende opmerkingen gemaakt in de trant van: "Stelletje lafbekken, geef me alsjeblieft en reden, dan zul je het merken!" en meer van die strekking.

Wij lagen op de grond en reageerden niet op de opmerkingen. Het meisje dat in haar gezicht was geslagen bloedde hevig. Iemand van de BraTra keek hier even na maar vond het verder niet de moeite waard om iemand met een medische achtergrond naar te laten kijken.

Ik zelf was op dat moment nog op de 2e verdieping op het balkon bij de klimmer. Vijf mannen stormden de trap op en bleven in de gang staan. Ze schenen met lampen de kamer in en zagen ons op het balkon. Vanuit de gang schreeuwden ze dat wij met onze handen in onze nek naar hun toe moesten komen. Ik weigerde dat en vertelde hen van de klimmer. "Niks mee te maken!" was het antwoord. Ik weigerde weer, deels uit solidariteit met de klimmer en deels omdat het tegen alle veiligheidsregels indruist om een klimmer alleen ergens achter te laten. De BraTra schreeuwde mij nu toe, dat als ik niet zou komen ze ons dat zouden komen halen en dat we daar 'spijt' van zouden krijgen. Ik wist hoeveel geweld er was gebruikt bij de Bilderdijkstraat en om dat te voorkomen gaven we gehoor. Ik en mijn vriend moesten met onze handen in onze net in de hoek gaan zitten, terwijl de BraTra de kamer overhoop haalde. Ze waren zeer gefrustreerd dat ze niet bij de klimmer konden komen. Deze is uiteindelijk door de Brandweer uit de lucht geplukt.

Via de portofoon konden wij volgen hoe er gediscussieerd werd op welke grond men ons zou kunnen aanhouden. Er deden allerlei voorstellen de ronde, van openbare geweldpleging tot het niet hebben van identificatie, waar overigens nooit om is verzocht. Ik heb niet gehoord wat de uitkomst van deze discussie is geworden maar uiteindelijk moesten we opstaan en naar beneden lopen. Iedereen werd buiten tegen de muur gedrukt en toen buiten de ME afzetting geduwd. Nog enigszins beduusd werden we door onze vrienden onthaald die buitens tonden te wachten. Terwijl de ME onmiddellijk in de busjes stapte en zonder verdere mededeling weg reed.

Ik liep weer terug naar het pand en kon toen zien wat voor schade er was aangericht. De voordeur was volledig vernield met de kettingzaag. Er was een groot aantal zaagsneden te zien en kennelijk pas heel laat was er een groot gat in de onderste helft gezaagd. Het trapluik was uiteraard ook in stukken gezaagd en het hele huis was overhoop gehaald. Vooral in de woonkamer was het een ravage. De tafel was

kapot en vrijwel alles wat op tafel stond, kopjes borden etc. waren gebroken. De digitale ontvanger voor de TV was kapot en niet meer bruikbaar. Op de tweede verdieping waren de gordijnen afgescheurd en ook hier was de huisraad overhoop gehaald. In een van de slaapkamers was een volle asbak uit de woonkamer geleegd over het toetsenbord van de computer. Ik kan mij moeilijk voorstellen dat dit allemaal nodig was om een spandoek af te pakken.

Behalve het Spandoek tegen minister Verdonk was ook een ander kleiner spandoek in beslag genomen met tekst: Nederland Politiestaat. We hadden dit spandoek opgehangen uit protest tegen de verwijderacties bij andere panden. Zelfs wanneer er een juridische basis zou zijn voor het verwijderen van het spandoek tegen Verdonk, kan dat nooit opgaan voor dit spandoek, waar zij niet wordt genoemd. Ik neem aan dat dit spandoek nu de kantine van een politiebureau siert. Verder is ook een zwart rode vlag van de gevel gehaald, zonder tekst! Waarom de politie dit heeft gedaan is ons niet verteld. Wij hebben op geen enkel moment te horen gekregen waarom wij deze spandoeken niet mochten ophangen. Ons is nooit een bewijs van inbeslagname gegeven of een dagvaarding wegens smaad, belediging, opruiing of welk misdrijf dan ook.

De Klimmer

Sinds vrijdagavond was de politie bezig met het lastigvallen van panden die spandoeken tegen Verdonk hadden opgehangen. Na het Wilde Westen en de PH-kade was het duidelijk dat de Amstel aan de beurt zou zijn.

Hoewel wij allen vinden dat een dergelijke schending van een democratisch grondrecht veel meer en heviger verzet zou rechtvaardigen, is toch besloten het van onze kant bij ludiek of lijdzaam verzet te houden. De politie wordt niet binnengelaten en het spandoek niet vrijwillig worden overhandigd. Als het spandoek van buitenaf wordt weggehaald zullen we het reservespandoek ophangen. Alleen als ze proberen binnen te dringen zullen we met waterballonnen een symbolische strijd voeren, water is geen wapen. Om het wegnippen lastiger te maken zal ik met een klimtuig een stukje gaan abseilen en onder het spandoek gaan hangen. Dat we niet met verfbommen gooien hoeft nog niet te betekenen dat het een saaie boel wordt. Dit politieoptreden is illegaal, onrechtmatig en we gaan het ze zo lastig mogelijk maken.

Toen de politie kwam ben ik over de rand van het balkon geklommen. Het balkon zit op de tweede verdieping en bovendien is begane grond is veel hoger dan normaal. Ik hing dus op een behoorlijke hoogte. Voor de veiligheid zouden gedurende de hele actie twee van mijn vrienden op het balkon blijven om zo nodig in te grijpen. Dat is standaard als iemand ergens aan een touw hangt, of het nou om een actie, alpinisme of een glazenwasser gaat.

De ME arriveert en knuppelt gelijk iedereen de straat uit. Het hele gebied voor het pand wordt vrij gemaakt. Eenheden met stillen lopen opgefokt rond en provoceren onze medestanders, maar die zijn dat gewend en wachten rustig af. Vanuit de commandowagen wordt geëist dat wij het spandoek naar beneden gooien. Het wordt met gejoel ontvangen en dit gebeurt uiteraard niet. Ik ga ervan uit dat de BraTra vervolgens met een ladder of de hoogwerker komt om het spandoek weg te halen. Het is mijn rol om die klus wat lastiger te maken, maar ik ben me er wel van bewust dat dit alleen maar een beetje vertraging oplevert.

Tot mijn verbazing komt er geen hoogwerker. De BraTra

rent op het pand af en begint met voorhamers op de deur te beuken. Dat helpt natuurlijk niet. Het is duidelijk dat ze alles zullen doen om naar binnen te komen en als reactie komen de eerste waterballonnen van boven. De BraTra beschermt zich met schilden tegen het water en probeert met kettingzagen de deur te slopen. Dat duurt erg lang. De waterballonnen zijn al lang op tegen de tijd dat ze eindelijk een groot genoeg gat hebben om doorheen te passen. De hele deur licht aan gruzelementen.

Ik weet dat er binnen nog een trapluik is en het duurt nog zeker een half uur voordat ze daar doorheen zijn. Ze stormen de woonkamer binnen, waar de meeste mensen zitten. Ze schreeuwen en gooien met allerlei spullen, planten en huisraad. Ik hang buiten voor het raam van de woonkamer en kan duidelijk zien wat zich binnen afspeelt. Er is geen enkele aanleiding voor dit lafhartig optreden.

Terwijl mensen in de woonkamer op de grond moeten liggen met handen in hun nek, verschijnt er ook BraTra op de tweede verdieping. Ik hoor dat ze naar mijn beschermers bevelen schreeuwen, zij weigeren echter mij alleen te laten. Uiteindelijk worden ze hardhandig meegenomen. De BraTra komt het balkon op en begint aan de spandoeken te rukken. Het spandoek wordt triomfantelijk in de lucht gehouden en vervolgens naar beneden gegooid. Er wordt met het mes gezwaaid en bedreigd mijn touw door te snijden, het mes raakt mijn touw, een verkeerde beweging en ik lig beneden. Ik ben zeker niet van plan om mee te werken aan mijn eigen arrestatie, maar wordt wel een beetje bang. Ze gaan onderling overleggen wat ze met mij moeten doen. Ondertussen kan ik de ME-er met het mes ervan overtuigen dat zij nu verantwoordelijk zijn voor mijn veiligheid aangezien ze mijn beveiligers hebben aangehouden en weggehaald. Hij lijkt dit serieus te nemen en blijft bij het touw staan. Zijn collega's gaan vanaf dat moment constant dreigen dat ze het touw wel even zouden doorsnijden en dat ik dan lekker snel beneden zou zijn en meer van dat soort opmerkingen. Uiteindelijk vertellen ze me dat ze me zullen laten hangen en dat de brandweer komt.

Ik vind het belachelijk dat de Brandweer wordt ingezet tegen activisten. De Brandweer hoort altijd neutraal te zijn. Ik kan niet meer op eigen kracht naar boven klimmen, dus in dit geval mag er van mij een uitzondering worden gemaakt. De ladderwagen met het bakkie komt aanzetten, ik geef aan mij niet te verzetten en met hun naar beneden zal komen. Ik klim in het bakkie en maakte daar mijn uitrusting los. De BraTra zegt dat we moesten opschieten, maar de Brandweer laat mij rustig m'n gang gaan en maant de politie tot kalmte. Ik neem aan dat ze wel begrijpen dat je op zo'n hoogte geen onnodige risico's neemt. Ze hebben ook sympathie voor ons, immers hangen de kazernes ook vol spandoeken. Ze willen mij met het bakje zelfs nog buiten de linies droppen, maar in een klimgordel worden de bloedvaten afgeknelnd en ik zou absoluut niet kunnen rennen.

Eenmaal beneden worden we opgewacht door de ME, maar de Brandweerman vertelt ze dat ze mij met rust moesten laten tot de doorbloeding van mijn benen weer enigszins in orde is. Tot mijn eigen verbazing word ik daarna door de ME buiten de linies geduwd waar mijn medeactivisten en de pers mij opwacht. Even later zie ik dat ook de mensen uit het pand naar buiten worden gebracht en buiten de linies worden geduwd. Ondanks dat wij allen schuldig zijn aan het ophangen van dit spandoek tegen Verdonk, is niemand aangehouden, of zelfs maar naar zijn naam gevraagd.

Ik ben nog steeds boos op de Burgemeester dat hij dit soort

middelen inzet om mensen de mond te snoeren die protesteren tegen de regering. Met een rechtsstaat heeft dit niets te maken en met democratie al helemaal niets

PRINS HENDRIKKADE 106

Verslag van een bewoner:

27 oktober 2005

Met verbijstering heb ik op donderdag 27 oktober 2005 kennis genomen van het nieuws van de voorgaande nacht. In het deportatiecentrum bij Schiphol zijn tijdens een brand elf mensen omgekomen. Het beleid van opsluiting van geïlegaliseerde mensen en de opmerkingen van de betrokken minister die het handelen tijdens de brand in het centrum als "zeer adequaat" bestempelt, vervult mij nog steeds met schaamte.

Reeds in een uitzending van Netwerk op 26 maart 2004 komt naar voren dat in een vergelijkbaar centrum in Zestienhoven "geen verantwoorde zorg" voor de mensen wordt geboden. "Noodsituaties leveren met name 's avonds en 's nachts problemen op". Het blijkt bovendien dat "Acute psychiatrische zorg niet geregeld is" Ook het deportatiecentrum in Schiphol komt op 29 maart 2004 in de aandacht van landelijke en regionale media als het op die dag bezet wordt door activisten, nog twee weken voor de ingebruikname.

In dit licht zou je verwachten dat de veiligheid in de omstreken uitzetcentra bij de overheid onderwerp van gesprek zal zijn, dat er sprake zal zijn van verhoogde zorg. Bij de brand komen echter elf mensen om in hun cel. Dit terwijl al lang is gebleken dat er al lange tijd ernstige klachten zijn over de veiligheid. Met haar uitlatingen brengt Rita Verdonk dan ook bij menigeen een gevoel van walging te weeg.

31 oktober 2005

In reactie op de recente uitlatingen van minister Verdonk, en uit solidariteit met de elf doden, hun families en de nog steeds opgesloten overlevenden, besluit ik samen met mijn medebewoners stelling te nemen tegen de minister. Op maandag 31 oktober 2005 heb ik samen met mijn medebewoners aan de gevel van onze woning aan de Prins Hendrikkade 106 een spandoek opgehangen waarvan de tekst luidt: [Levend verbrand, Rita bedankt].

We kozen deze tekst voor het spandoek omdat het direct verwijst naar de uitlating in de media waarbij minister Verdonk het handelen bij de brand, wetend van de 11 doden, beschrijft als "zeer adequaat". 575

5 november 2005

Op 5 november om ongeveer kwart voor twee wordt er aangebeld door de politie bij onze woning aan de Prins Hendrikkade 106. Enkele uren daarvoor heb ik met mijn medebewoners overleg gevoerd over ons spandoek. Dit aangezien ons het nog onbevestigde bericht had bereikt dat in de voorgaande nacht de politie een spandoek heeft meegenomen bij een woning aan de Bilderdijkstraat. (Op dit spandoek blijkt later de tekst Verdonk, nog steeds geen bloed aan je handen? te hebben gestaan.) Daarnaast is er tegenover ons huis 's ochtends een grote dure personenauto gezien, met daarin een man die met een grote fotocamera een foto maakte van ons huis en vermoedelijk van het aan de gevel hangende

spandoek. Toen wij de man opmerkten en een van ons in zijn richting wees, liet de man onmiddellijk de camera zakken en maakte zich gehaast uit de voeten.

Nadat de politie had aangebeld ben ik de voordeur uit gegaan om in gesprek te treden met de daar aanwezige politieagent. Ik heb vaker opgetreden als woordvoerder naar de politie toe en ben geoefend om in gespannen situaties zinvol overleg tot stand te brengen. Gezien het voorafgaande overleg met mijn medebewoners heb ik wat betreft ons spandoek de politie goed voorbereid tegemoet getreden. De agent maakte echter een gehaaste indruk. De politieauto stond met lopende motor voor de deur. De agent verzocht mij het spandoek te verwijderen. Nadat ik mij bekend maakte als mede-eigenaar van het spandoek, antwoordde ik dat ik niet begreep waarom het spandoek moest worden weggehaald en dat ik met de informatie die hij me gaf niet kon beslissen of ik het eventueel weg zou halen. De agent kon of wilde naar mij toe de vraag niet concretiseren, en melde alleen dat het spandoek "politiek gevoelig" lag en dat als ik het niet weg zou halen, zou "de M.E wel even langs komen." Ik verzocht de agent hierop door te geven aan degene die opdracht had gegeven tot het verzoek van verwijdering van het spandoek, mij concreet de reden te geven waarop het verzoek gebaseerd was. Ik vertelde de agent dat ik niet op zoek was naar een confrontatie, en mits er een opvolging zou komen ik best het spandoek zou willen overhandigen en dat dan voor de rechter zou worden bepaald of er iets niet klopte. De agent vertelde me toen letterlijk dat hij "daar geen tijd voor had". Ik ben er toen getuige van geweest dat de agent belde met iemand en doorgaf dat wij het spandoek niet weghaalden. De politie vertrok direct hierop. Op mijn verzoek tot meer duidelijkheid werd niet ingegaan.

In overleg met mijn medebewoners, vonden wij deze behandeling onbehoorlijk en besloten wij, voet bij stuk te houden. Na overleg besloten wij nogmaals dat mocht de politie daadwerkelijk terugkeren, dat wij het spandoek onder (verbaal) protest zouden overhandigen als ons de reden van het verzoek tot verwijdering werd gegeven. We zouden dan de rechtszaak afwachten.

Na zonsondergang, om ongeveer zes uur verschijnt er voor de deur plotseling het ene na het andere politievoertuig. Ik ga dan naar buiten en probeer contact te zoeken met de politie. Een groep aanwezige "stillen" neemt echter een dreigende houding in. Een van hen gooit zelfs een leeg blikje naar een fotograaf die ik voor mijn deur tegenkwam. Het volgende moment stormt van om de hoek al een groep ME -' ers de straat in. Ze doen dit zonder enige verdere waarschuwing of bericht naar mij. Ik wordt samen met een paar andere mensen voor mijn deur weggedrongen door de ME, die slaat met stokken.

Op het moment dat de mensen die nog boven in de woning zijn deze politiemacht te werk zien gaan, beginnen zij onmiddellijk het spandoek los te maken, waarna ze het naar beneden laten vallen op de straat waar ik een M.E.-er het spandoek zie oppakken en meenemen. Er is een vierjarig kind binnen en die willen we niet blootstellen aan nog onbekende acties van de politie. Vrijwel onmiddellijk vertrekt de politie weer met dezelfde gehaastheid die ik eerder op de dag constateerde.

De politie liet daarna wederom geen bericht na over hun acties en we hebben van het nieuws moeten vernemen waar het vermoedelijk om ging. Duidelijkheid over dit politieoptreden is ons tot op heden niet gegeven, wij zijn hierover door geen enkele instantie benaderd.

08 november 2005

Omdat wij ons voelen aangetast in onze vrijheid van meningsuiting besluit ik met mijn medebewoners opnieuw spandoeken op te hangen. Ondertussen hebben mensen door het hele land eveneens spandoeken opgehangen. Spandoeken en de vrijheid van meningsuiting hebben inmiddels landelijke bekendheid en aandacht van alle mogelijke media. De tekst van onze nieuwe spandoeken luidt:

Verdonk, nog steeds geen bloed aan je handen?

4 spandoeken belangrijker dan 11 mensenlevens? 650 Wij eisen recht!

Ik wil mijn spandoek terug

Als we op dinsdag 8 november 2005 bezig zijn deze spandoeken op te hangen, zien we dat om ongeveer half drie de straat voor ons huis wordt afgezet. Na overleg met mijn medebewoners besluiten we wederom af te wachten tot de politie contact met ons zoekt. Een medebewoner die toen thuiskwam hebben we, toen voor ze voor de deur stond uit het raam verteld dat ze beter weer weg kon gaan. Daarop werd ze gearresteerd. Een telefoontje van een journalist om kwart voor drie doet ons echter veel erger vermoeden. De journalist vertelt dat er berichten zijn dat er vanuit het pand zou worden geschoten en dat men een zwart handwapen zoekt. (Later blijkt dat deze omstreken waarneming van agenten van de politie zelf komt. In het programma Ter Plaatse op AT5 is een opname van een politiescanner te horen waarbij een politieagent aan de centrale meldkamer vertelt: "Ze zijn nog steeds aan het schieten, maar ik hoor geen schoten.")

Na analyse van de informatie en de situatie concluderen we dat het wellicht gaat om een zwarte accuboor die bij het ophangen van het spandoek is gebruikt en wellicht is aangezien voor een wapen. We hebben echter tot het moment van de afzetting geen agenten buiten gezien. Wel stonden voorafgaand aan de afzetting een aantal bekenden van ons voor het pand op de straat om te kijken of de spandoeken goed hingen. Tussen de mensen binnen en de mensen buiten werd daarover gecommuniceerd.

Ondanks dat wij kwaad spel vermoeden besluiten wij dat de eerste noodzaak deëscalatie is. Op dat moment horen wij dat er voor de deur een medebewoner is gearresteerd. Nadat wij de accuboor weer hebben teruggevonden, ben ik daarmee naar buiten gelopen. Ik wil contact zoeken met politie, om misverstanden te voorkomen of uit de weg te ruimen. Met mijn handen in de lucht en de accuboor duidelijk meevoierend, hangend aan een koordje, loop ik van mijn voordeur vandaan, naar het midden van de straat waar ik duidelijk zichtbaar ben. Politie schreeuwt mij toe dat ik de accuboor moet laten vallen. Ik heb de accuboor toen op de grond gelegd, wordt gearresteerd en achterste voren naar het tegenover gelegen oude GVB-kantoor afgevoerd. Daar heeft zich inmiddels een menigte alsmede cameramensen verzameld. Dat bevreemdt mij, omdat ik had begrepen dat de politie ervan uit zou gaan dat het om vuurwapens gaat. Ik ben vervolgens afgevoerd

in een politieauto, de accuboor wordt door de agenten op de voorbank meegenomen naar het bureau. Als ik niet naar buiten was gegaan weet ik niet wat er gebeurd zou zijn.

In de cel op politiebureau U-tunnel werd ik in verzekering gesteld. Na enige tijd zag ik hoe de vier andere mensen, die ook binnen in het huis waren, geboeid en geblinddoekt naar binnen waren gevoerd. Ik was er op het politiebureau getuige van dat ze zich moesten uitkleden, en gefouilleerd werden. De politieagenten die hen vasthielden behoorde volgens het opschrift op hun uitrusting tot een Arrestatieteam. (Ik heb later op foto's kunnen zien dat zij automatische vuurwapens op ons huis en waarschijnlijk ook op mij en mijn medebewoners hadden gericht.) Ik hoorde van mijn medebewoners dat ze korte tijd nadat ze mijn arrestatie hadden gezien, hadden besloten om vrijwillig naar buiten te komen. Later op de avond hoorde ik van de eigenaar van het pand aan de Geldersekade, dat grenst aan de Prins Hendrikkade, dat hij woedend was op de politie omdat het Arrestatieteam daar was binnengedrongen en overal in zijn pand deuren heeft vernield. Het Arrestatieteam is daarbij nooit bij onze woning uitgekomen. Mijn medebewoners hebben uiteindelijk zelf de deur voor opengedaan, toen ze vrijwillig naar buiten kwamen.

Weer enige tijd daarna werd mij verteld door de politieagent die ons een verhoorde dat we verdachte waren van poging tot moord. Enkele van mijn medebewoners die van buitenlandse afkomst zijn vertelden mij dat zij door de agent die hen op het politiebureau verhoorde te kennen was gegeven dat zij uit Nederland moesten oprotten en dat zij hier niet gewenst waren. Wij waren hierover verontwaardigd, te meer daar de mensen die deze beledigingen moesten slikken hier allen werken en/of een opleiding volgen.

Nadat ik om ongeveer drie uur gearresteerd was werd ik plotseling om ongeveer acht uur vrijgelaten. Ik heb geen papieren van mijn arrestatie meegekregen. Al deze tijd moet al duidelijk zijn geweest dat het ging om een accuboor en niet om een wapen. Later begreep ik dat op AT5 het geheel te volgen was.

Toen ik bij de Prins Hendrikkade 106 terugkwam zag ik dat onze spullen waren doorzocht. De inhoud van sommige kasten was volledig door de kamer heen gegooid, terwijl anderen echter niet waren beroerd. Later werd in een afgesloten kast een vuilnisbak teruggevonden met daarin hondenuitwerpselen, terwijl de inhoud van deze vuilnisbak op de grond van de kamer lag. Ik heb het vermoeden dat ze op z'n zachtst gezegd niet erg goed op de hond hebben gepast. Verder heb ik het vermoeden dat het zoeken naar een wapen met deze hond niet de reden is geweest dat het pand enkele uren door de politie en nog onbekende niet geüniformeerde personen is betreden. Wat de politie wel kwam doen is niet duidelijk.

De accuboor is op 15 november, nadat mijn advocaat daarover de dag ervoor informeerde, door twee agenten aan de deur teruggebracht. We zijn van plan er zondig nog vele spandoeken mee op te hangen. Op dit moment hangt er het volgende spandoek

**Spandoeken doden niet,
Accuboren doden niet,
Het uitzettingsbeleid doodt wel.**

Verdonk, nog steeds geen
bloed aan je handen?



laWaa #1